

Frits Jongboom:

Zending in Purmerend.

Jan Piet

Hij is predikant in Purmerend. Een stad waarin veruit de meeste mensen niet naar een kerk gaan. Misschien is het wel de meest 'onkerkelijke' stad van Nederland. Naast zijn werk als voorganger van de Kerk van de Nazarener, is hij schrijver van boekjes als 'Opa Knoest'en 'Bijbelse dieren vertellen geen fabeltjes'. Frits Jongboom, zending in Purmerend.

Was het je roeping, voorganger worden?

'Het was geen roeping, niet in de zin dat ik altijd het doel voor ogen had om voorganger te worden. Zo zie ik ook niet hoe God roept. Het is volgens mij meer dat je als mens steeds weer op verschillende wegen loopt en op kruispunten belandt. Dan moet je keuzes maken en dan geloof ik zeker dat God daarin stuurt en roept. Maar je moet allereerst ook zelf in bewe-

ging komen, op weg gaan. Mijn keuze om jaren geleden een Bijbelschool te doen was vooral gericht op het onderwijs, en de zending. Later, op zo'n kruispunt dus, ben ik terechtgekomen in het gemeentewerk'.

Toch een beetje zending dus. Zending in Purmerend.

'Inderdaad, ik voel me zending in Purmerend. Er gaan hier ontzettend weinig mensen naar de kerk. Van de

80.000 inwoners gaat er geloof ik zo'n 1000 mensen naar een kerk. Dat is iets meer dan 1%. Dat betekent dus dat heel veel mensen hier in deze Nederlandse stad al heel lang niet van God en van Jezus Christus hebben gehoord. Purmerend is een groeistad geweest, in de jaren '70 trokken duizenden gezinnen vanuit onder meer Amsterdam naar Purmerend. Velen zijn daarbij het contact met een kerk kwijtgeraakt'.

Wat betekent dat voor de manier van kerk-zijn?

'Alles. Voor veel mensen heeft het instituut 'kerk' dus afgedaan. Ze zijn er niet voor niets uit weggelopen, of hebben er gewoon niets meer mee.

De kerk is voor hen niet relevant. God is niet relevant meer. De naam Jezus Christus zegt hen niets, net zoals heel veel woorden die wij gebruiken. Als ik zeg dat iemand 'zondig' is, is dat theologische taal. We moeten dus woorden zoeken en verhalen vertellen die weer aansluiten bij wat deze mensen beweegt en waarnaar ze op zoek zijn. Want vergeet niet, al die mensen die niet naar de kerk gaan zijn wel op zoek naar spiritualiteit, naar geestelijk leven!

Is het wel mogelijk om ze te bereiken?

'Ik weet zeker dat mensen zoeken naar gemeenschap, maar ook naar herstel van gebrokenheid, naar nieuwe wegen. Er is zeker ook in een groeiestad als Purmerend veel gebrokenheid, in relaties, in gezinnen. Met de verhuizing naar een stad als deze wordt veel vertrouwds achtergelaten, en komt er lang niet altijd iets voor terug. Sociale verbanden maar ook kerkelijke verbanden blijven achter. We willen als gemeente, met het evangelie van Christus als boodschap, in het gat springen dat ontstaat als mensen vastlopen in hun leven, en niet meer weten waar ze met hun problemen terecht kunnen'.

En dan is de boodschap?

'Een boodschap van liefde. Liefde voor jezelf, liefde voor de ander en liefde voor God. Zoals God jou liefheeft, onvoorwaardelijk, zonder voorwaarden vooraf te stellen. Onbeperkt. Dat is een boodschap die mensen raakt. We moeten niet met kerkelijke vaktaal aan komen, maar met een God die een relatie met jou wil aan gaan. Het is zonde om die God te laten staan'.

Opa Knoest?

'Haha, ja ik schrijf ook nog. Ooit begonnen met verhaaltjes over Max en Maya. Daarna werd ik de schrijver van Opa Knoest. Ik vond namelijk dat kinderen meer aandacht moesten krijgen. Ook heb ik nog een serie boekjes voor tieners geschreven. Daarnaast de

boeken voor volwassenen zoals de Broodnodig-serie. En nu dan het boekje 'Bijbelse dieren vertellen geen fabeltjes'. In dit boekje voor volwassenen worden Bijbelse verhalen herverteld vanuit de beleving van dieren.

Door hun gedrag houden ze ons als mensen een spiegel voor. Een verrassende, ontroerende en humoristische manier dus om het evangelie voor de wereld over te brengen!

Niet klagen, maar dragen

(uit: Bijbelse dieren vertellen geen fabeltjes)

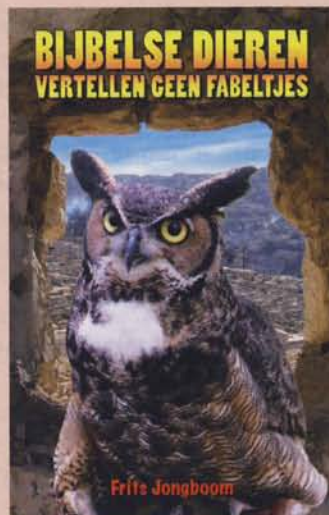
Tamar kwam uit een geslacht dat bekend stond om zijn harde werkers. Haar moeder zei altijd: 'Niet klagen, maar dragen!' Dat dragen bestond dan meestal uit korreltjes zand van de ene plek naar de andere plek brengen, waar ze op een hoop werden gegooid. Anderen groeven door die hopen weer gangen en legden verdiepingen aan met zuilen en pilaren. Menigeen zou het transporteren omschrijven als eentonig en doelloos werk, uiterst vermoeiend en niet echt bevorderlijk voor de arbeidsmoraal. De enige afwisseling was dat er soms, in plaats van zand, voedsel werd vervoerd. Ook waren er weinig doorgroeimogelijkheden binnen de kolonie. Eenmaal een werkster, altijd een werkster.

Tamar hield zich echter niet bezig met dat soort futilliteiten. Het werk moest nu eenmaal gedaan worden en waarom zou zij haar korreltje daaraan niet bijdragen?

Op een dag kwam een jongeman tegenover de ingang van de woonstede liggen. Zijn naam was Abel. Hij had een grassprietje tussen zijn lippen geklemd en gaapte het werkvolk verveeld aan. Tussen al dat gapen door viel hij steeds in slaap waarbij hij snurkte als een oude boomzager. Zijn dikke buik bewoog dan ritmisch op en neer. Af en toe draaide hij zich om als een deur in zijn scharnier.

In de spaarzame momenten dat de jongeman wakker was, stak hij zijn mening over het bouwproject niet onder stoelen of banken. Hij moest niet veel van al die bedrijvigheid hebben, dat was wel duidelijk. Zo riep hij regelmatig dat het nu wel eens tijd werd voor een pauze, hij werd kriegelig van al dat gekriemel voor zijn neus. Ook begon hij er over dat dat sullige handwerk veel efficiënter gedaan kon worden met een paard en wagen. Of nog beter, ze konden het werk ook gewoon door een ander laten doen. Er waren vast wel wat overijverige soortgenoten uit een andere kolonie die voor wat eten de arbeid wilden overnemen.

De mieren lachten om zoveel dwaasheid. Wat moesten zij de hele dag dan doen? Een beetje in de zon liggen verpieteren en elkaar doelloos aanstaren? De jongeman had zijn schouders opgehaald in een gebaar van 'wat is daar mis mee'.

de rest van deze fabel is te lezen op de Charisma-website: www.charisma.nl en uiteraard ook in het boek *Bijbelse dieren vertellen geen fabeltjes*.

HET SAARLANDSE TOEGANGSBEELD